

Μαγικά
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
με τον Άντερσεν

ΠΕΝΤΕ ΜΟΝΑΔΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Εικόνες: Δήμητρα Ψυχογυιού

Μετάφραση από το πρωτότυπο
Μάνος Κοντολέων – Κώστια Κοντολέων

**εκδόσεις
ΑΓΚΥΡΑ**

Το τελευταίο όνειρο της γέρικης βελανιδιάς

Κάπου σε κάποιο δάσος, εκεί στον λόφο που βρίσκονταν κοντά σε μια πλατιά ακτή, για χρόνια πολλά μια γέρικη βελανιδιά άπλωνε τα κλαριά της. Για πολλά, πολλά χρόνια – για την ακρίβεια, τριακόσια εξήντα πέντε ακριβώς. Μα για το ίδιο το δέντρο όλα αυτά τα χρόνια δεν ήταν περισσότερα από όσα ένας γέρος άνθρωπος έχει ζήσει. Η ζωή ενός δέντρου δεν μοιάζει με τη ζωή του ανθρώπου. Εμείς οι άνθρωποι ξυπνάμε κάθε πρωί, κοιμόμαστε μόλις νυχτώσει και τον ύπνο μας τον συντροφεύουν τα όνειρά μας.

Με τα δέντρα δεν συμβαίνουν όλα αυτά. Ένα δέντρο μένει ξύπνιο τρεις ολόκληρες εποχές, και μόνο όταν έρχεται ο χειμώνας κοιμάται. Η νύχτα για τα δέντρα είναι ο χειμώνας και η μέρα τους κρατά πολύ – όσο κρατά η άνοιξη, το καλοκαίρι και το φθινόπωρο.

Στις ζεστές μέρες του καλοκαιριού, κάποιες μικρές πεταλούδες, από αυτές που η ζωή τους κρατά μόνο μια μέρα, πετούνε γύρω από τα άνθη της βελανιδιάς... Πετούνε ολότελα ευτυχισμένες και δείχνουν να χαίρονται την ελευθερία τους. Αλλά καθώς κάποια από αυτές πηγαίνει για λίγο να

ξεκουραστεί πάνω σε κάποιο φύλλο της βελανιδιάς, το δέντρο μονολογεί, «Καημένο μου πλάσματάκι! Όλη σου η ζωή μια μέρα μόνο είναι! Τι θλίψη!»

«Θλίψη;» η πεταλουδίτσα τότε λέει. «Γιατί το λες αυτό; Όλα γύρω μου είναι τόσο φωτεινά, τόσο ζεστά, τόσο όμορφα... Κι εγώ τόσο, μα τόσο ευτυχισμένη!»

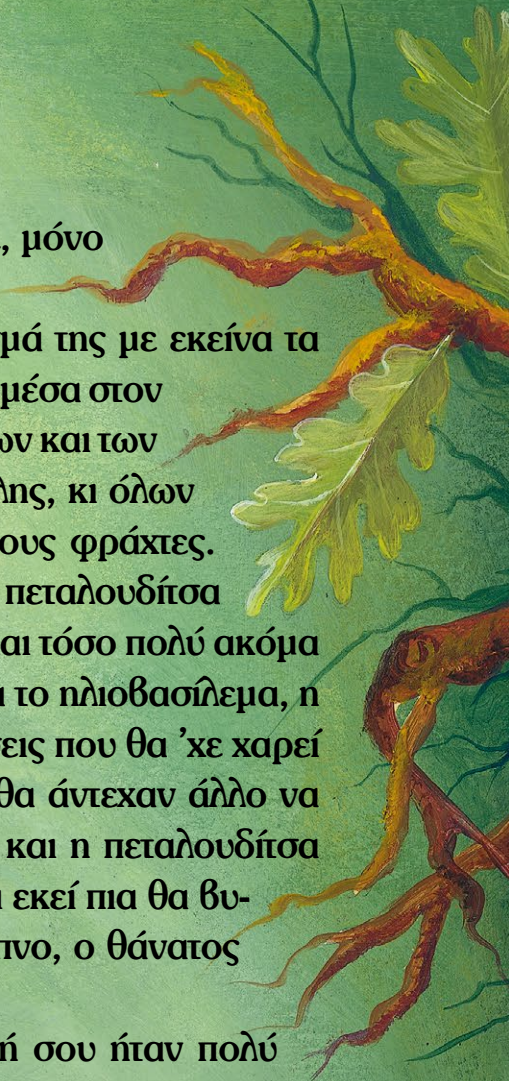
«Ναι, αλλά όλα αυτά θα κρατήσουν για σένα μια μέρα μόνο!»

«Για μένα μια μέρα μόνο;» ρωτά η πεταλουδίτσα. «Γιατί, για σένα πόσο θα κρατήσουν;»

«Α, εγώ θα ζήσω ίσως και χίλιες μέρες σαν τη μία τη δική σου... Η δική μου μέρα κρατά έναν ολόκληρο χρόνο... Δύσκολο πολύ ένα πλάσμα σαν και σένα να το καταλάβει αυτό».

«Ναι, στ' αλήθεια δεν σε καταλαβαίνω. Εσύ έχεις χίλιες μέρες σαν τη μία δική μου να ζήσεις, αλλά εγώ έχω χίλιες στιγμές που όλες τους τις ζω με ευτυχία και χαρά. Και μήπως νομίζεις πως η ομορφιά του κόσμου θα χαθεί όταν εσύ θα πεθάνεις;»

«Όχι!» παραδέχτηκε το δέντρο. «Ασφαλώς και θα υπάρχει και μετά από εμένα... Για χρόνια πολλά, πάρα πολλά, μήτε να φαντασιώ μπορώ πόσα πολλά θα 'ναι!»

«Είδες, λοιπόν; Κι οι δυο την ίδια μακριά ζωή έχουμε, μόνο που διαφορετικά εσύ τη μετράς από εμένα».

Αυτά είπε η πεταλουδίτσα και συνέχισε το φτερούγισμά της με εκείνα τα υπέροχα λεπτά, διάφανα και απαλά φτερά της. Πετούσε μέσα στον ζεστό αέρα, τον μυρωμένο από τις ανάσες των γαρίφαλων και των άγριων τριαντάφυλλων, της γλιπσίνας και της αγράμπελης, κι όλων των άλλων λουλουδιών που στόλιζαν τα λιβάδια και τους φράχτες. Οι ευωδιές ήταν τόσες πολλές και τόσο δυνατές που η πεταλουδίτσα σχεδόν μέθυσε από αυτές. Η μέρα ήταν τόσο όμορφη και τόσο πολύ ακόμα θα κρατούσαν οι ομορφιές της, που όταν θα έφτανε πια το ηλιοβασίλεμα, η πεταλουδίτσα θα ήταν ολότελα γεμάτη από τις συγκινήσεις που θα 'χε χαρεί και απολαύσει. Και τα λεπτά, διάφανα φτερά της δεν θα άντεχαν άλλο να κρατούνε το σώμα της. Απαλά και ήρεμα θα κλείνανε και η πεταλουδίτσα απαλά και ήρεμα θα έπεφτε πάνω στο υγρό γρασίδι και εκεί πια θα βυθιζότανε σε ύπνο γαλήνιο και βαθύ... Και μέσα στον ύπνο, ο θάνατος θα τη συναντούσε.

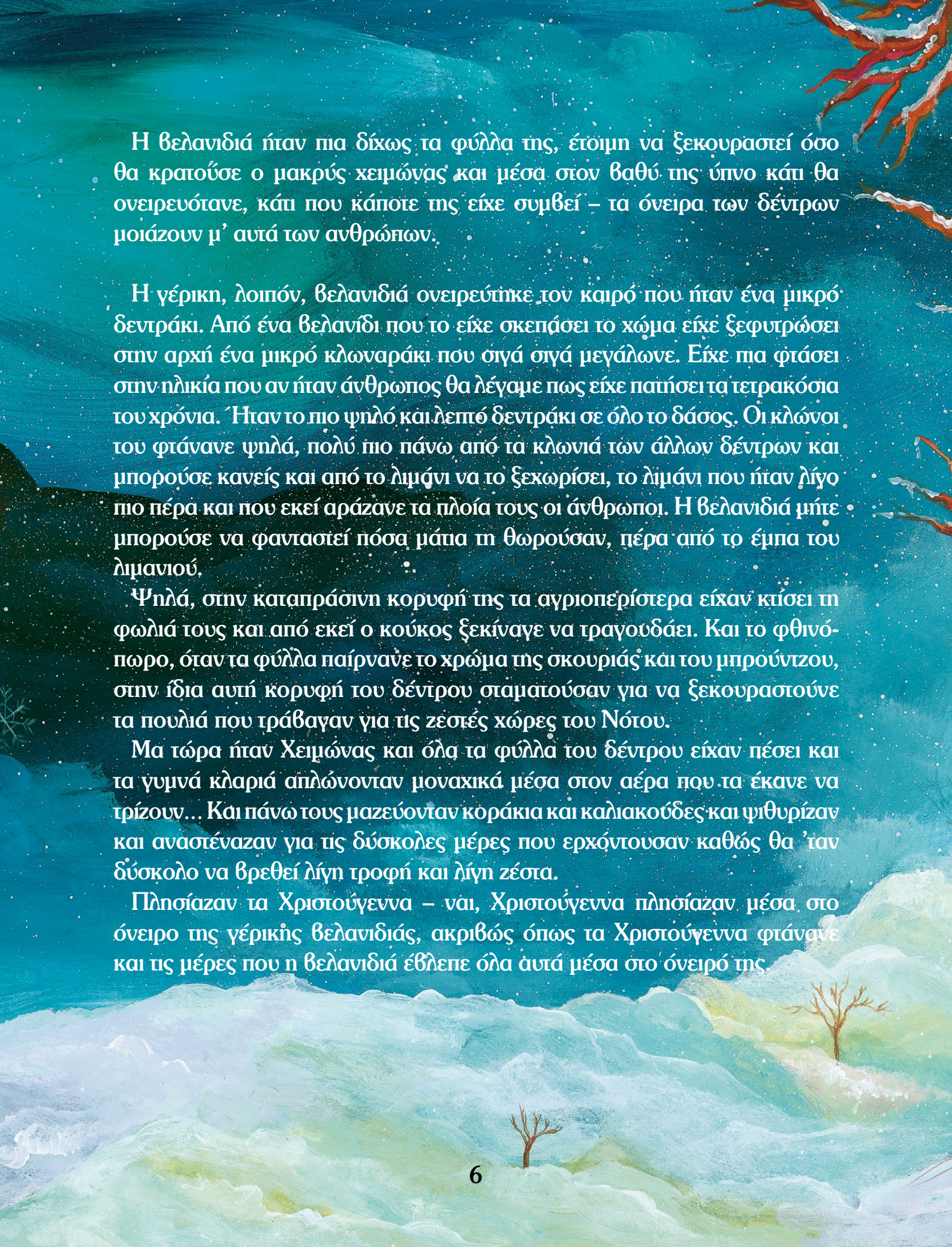
«Καημενούλα!» είπε η βελανιδιά. «Στ' αλήθεια η ζωή σου ήταν πολύ σύντομη!»

Και κάθε μέρα του καλοκαιριού το ίδιο γινότανε με μια άλλη πεταλούδα, αλλά πάντα με τις ίδιες ερωτήσεις, τις ίδιες απαντήσεις, το ίδιο απαλό πέταγμα στον μυρωμένο αέρα, τον ίδιο ήρεμο βαθύ ύπνο όταν ο ήλιος βασιλευε. Γενιές ολόκληρες από μικρές πεταλουδίτσες έτσι ζήσανε κι έτσι πεθάνανε.

Η βελανιδιά στεκόταν εκεί και παρακολουθούσε – από τα ανοιξιάτικα πρωινά της στα καλοκαιριάτικα μεσημέρια της, στα φθινοπωρινά απογεύματά της.

Όπου να 'ναι θα ερχότανε η ώρα του ύπνου, η νύχτα του χειμώνα. Ο άνεμος ήδη είχε αρχίσει να σφυρίζει «Καλή νύχτα! Καλή νύχτα! Να, ένα φύλλο πέφτει... Να, ένα φύλλο πέφτει... Εγώ το έριξα... Δες το και ετοιμάσου για τον δικό σου ύπνο... Εγώ θα τραγουδήσω το νανούρισμα που θα σε κοιμίσει. Και τα κλαριά σου με χαρά θα αρχίσουν να τρίζουν καθώς θα τα αγγίζω... Όνειρα γλυκά, όνειρα γλυκά. Αυτή θα είναι η τριακοστή εξηκοστή πέμπτη νύχτα σου, αλλά για σένα μετρά σαν ένας και μόνο χρόνος. Όνειρα γλυκά. Από τον ουρανό αρχίζει να έρχεται το χιόνι. Θα σκεπάσει τις ρίζες σου. Μην τρομάξεις. Κοιμήσου ήρεμα και όνειρα γλυκά να 'χεις».

Η βελανιδιά ήταν πια δίκως τα φύλλα της, έτοιμη να ξεκουραστεί όσο θα κρατούσε ο μακρύς χειμώνας και μέσα στον βαθύ της ύπνο κάτι θα ονειρευότανε, κάτι που κάποτε της είχε συμβεί – τα όνειρα των δέντρων μοιάζουν μ’ αυτά των ανθρώπων.

Η γέρικη, λοιπόν, βελανιδιά ονειρεύτηκε τον καιρό που ήταν ένα μικρό δεντράκι. Από ένα βελανίδι που το είχε σκεπάσει το χώμα είχε ξεφυτρώσει στην αρχή ένα μικρό κλωναράκι που σιγά σιγά μεγάλωνε. Είχε πια φτάσει στην ηλικία που αν ήταν άνθρωπος θα λέγαμε πως είχε πατήσει τα τετρακόσια του χρόνια. Ήταν το πιο ψηλό και λεπτό δεντράκι σε όλο το δάσος. Οι κλώνοι του φτάνανε ψηλά, πολύ πιο πάνω από τα κλωνιά των άλλων δέντρων και μπορούσε κανείς και από το λιμάνι να το ξεχωρίσει, το λιμάνι που ήταν λίγο πιο πέρα και που εκεί αράζανε τα πλοία τους οι άνθρωποι. Η βελανιδιά μήτε μπορούσε να φανταστεί πόσα μάπα τη θωρούσαν, πέρα από το έμπα του λιμανιού.

Ψηλά, στην καταπράσινη κορυφή της τα αγριοπερίστερα είχαν κτίσει τη φωλιά τους και από εκεί ο κούκος ξεκίναγε να τραγουδάει. Και το φθινόπωρο, όταν τα φύλλα παίρνανε το χρώμα της σκουριάς και του μπρούντζου, στην ίδια αυτή κορυφή του δέντρου σταματούσαν για να ξεκουραστούνε τα πουλιά που τράβαν για τις ζεστές χώρες του Νότου.

Μα τώρα ήταν Χειμώνας και όλα τα φύλλα του δέντρου είχαν πέσει και τα γυμνά κλαριά απλώνονταν μοναχικά μέσα στον αέρα που τα έκανε να τρίζουν... Και πάνω τους μαζεύονταν κοράκια και καλιακούδες και ψιθυρίζαν και αναστέναζαν για τις δύσκολες μέρες που ερχόντουσαν καθώς θα ’ταν δύσκολο να βρεθεί λίγη τροφή και λίγη ζέστα.

Πλησίαζαν τα Χριστούγεννα – ναι, Χριστούγεννα πλησίαζαν μέσα στο όνειρο της γέρικης βελανιδιάς, ακριβώς όπως τα Χριστούγεννα φτάνανε και τις μέρες που η βελανιδιά έβλεπε όλα αυτά μέσα στο όνειρό της.

